

af euroen, den fælles mønt, gør det nødvendigt at skabe en sådan fælles EU-regering.

Det er et synspunkt, som også de franske socialdemokrater med Jospinregeringen i spidsen tidligere har indtaget. Vi ser altså, hvordan de franske og tyske socialdemokratier nu forsøger at overhale den gamle kansler Kohl i unionsiver, og de stiller nu fuldstændig stjerneklart sammen med Kohl mod at etablere dette Kerneuropa bygget op omkring Amsterdamtraktaten, den fælles mønt og en begrænset udvidelse. Det vil være dybt tragisk for Europa, hvis denne udvikling får lov til at fortsætte, og hvis man fra dansk side bare passivt godkender resultatet af et topmøde, der leder til en videreførelse i den retning.

Lad os se på det værst tænkelige tilfælde, som jo desværre godt kan komme til at blive virkelighed, nemlig det tilfælde, hvor både euroen og Amsterdamtraktaten bliver en realitet. Nu tror jeg nok, at den danske befolkning, når vi får debatten ført til bunds, vil stoppe Amsterdamtraktaten, men lad os nu alligevel forestille os det, som jeg vil kalde det værst tænkelige scenario, nemlig euroen plus Amsterdamtraktaten.

I så fald kan unionsudviklingen ikke længere stoppes, og i så fald er der intet, der kan bremse unionsplanerne, sådan som de lægges frem fra de tyske socialdemokraters side. Så vil magten komme til at ligge hos EU-Kommissionen og de lande, som indgår i det såkaldte Euro-råd, som man nu vil forsøge at tvinge Danmark til at godkende på det kommende topmøde.

Europa sættes under kernelandenes bestyrelse. Jeg er da ikke i tvivl om, at den danske regering vil klamre sig til bordkanten – jeg tror, det var det udtryk, som fru Elisabeth Arnold meget præcist kom til at anvende – og forsøge at fastholde en lille smule indflydelse for Danmark og de andre såkaldte uden for-lande. Vi har allerede fået den ære at blive betegnet som et uden for-land, og det synes jeg egentlig vi skal være glade for, altså at være udenfor.

De danske bestræbelser vil åbenlyst ikke nytte, for som magtforholdene nu ligger i Unionen, og med den linje, som også fremføres af den britiske socialdemokratiske regering, som helt har glemt, hvem der egentlig har valgt dem, og som fører en politik, som uden tvivl et stort flertal af den britiske befolkning væmmes ved, kan det kun gå i én retning med udviklingen i Unionen i øjeblikket, sådan som de regeringer er sammensat.

Det betyder, at lande som Danmark og Sverige og også England selv, som er de såkaldte uden for-lande, vil komme til at sidde nederst ved bordet i et hjørne, og nogle af møderne får de ikke engang lov at deltage i, nemlig euro-møderne. Det er ganske tydeligt, at Frankrig og Tyskland ikke vil høre på mere vrøvl fra folk, der kritiserer Unionen, eller som har undtagelser eller ønsker særlige arrangementer.

I den forbindelse synes jeg, det var meget pudsigt, at der var et forslag her under debatten om, at eurolande ikke måtte få penge fra Samhørighedsfonden. Jeg forstår da godt forslaget, men hvis man stiller sådan et forslag, tror jeg nok, det vil blive opfattet som noget af en joke nede i Unionen: at de, der har magten, ikke skulle have pengene. Jeg tror ærligt talt, de ville have vanskeligt ved at forstå det. Det er jo dem, der sidder på kassen, og de har altid så rigeligt været de første til at tage af den, så det er nok et vanskeligt forslag at komme igennem med.

Den danske regering fører altså i øjeblikket en tabende kamp i EU. Amsterdamtraktaten er et enestående eksempel på det – eurohistorien er også et eksempel – og nu kommer så den danske regerings forestående nederlag i spørgsmålet om udvidelsen. Man tilsminker beslutningen, og man opfører symbolske skuespil, hvor alle landene indbydes, så deres statsministre kan stå ved siden af hinanden og blive fotograferet i fællesskab. Men den reelle beslutning er jo truffet, nemlig at der kun bliver optaget disse fem lande og eventuelt Cypern, hvis ellers det spørgsmål kan løses.

Man vil komme plaster på såret og sukker på den bitre pille osv. osv., og man vil komme med lange og flotte erklæringer, men kendsgerningen er, at Tyskland, Frankrig og så galt England, har jeg forstået, simpelt hen ikke vil acceptere optagelsen af flere lande end de fem.

Derfor synes jeg, man fra dansk side skal vende sig imod det, der bliver besluttet, og sige, at dette er værre end ingen udvidelse. Hellere ingen udvidelse end en udvidelse, som deler Europa og skaber nye skel, og det er baggrunden for det forslag til vedtagelse, som Enhedslisten har fremsat, nemlig at vi må erkende, at det udvidelsesprojekt, som den danske regering har kæmpet uhyre energisk for, ikke kan lade sig gøre.

Det kan ikke gennemføres, sådan som den europæiske virkelighed ser ud, og som en Oscar Lafontaine definerer det tyske socialdemokratiske placering, for her er det magten, det drejer sig